

Arrest

nr. 110 099 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van X, op 6 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 november 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 januari 2013 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Verzoekers werden hiervan in kennis gesteld op 22 januari 2013. Zij dienden een annulatieberoep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 18 maart 2013 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.4. Op 9 april 2013 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.3. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Diezelfde dag werden verzoekers hiervan in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14.01.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf d.d. 05.11.2012. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag drie standaard medisch getuigschriften (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag d.d. 05.11.2012. De voorgelegde medisch getuigschriften bevestigen slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand vgn betrokkene, In de beslissing d.d. 14.01.2013 werd reeds geoordeeld dat de aandoening van betrokkene niet direct levensbedreigend is. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

1.5. Op 19 september 2013 vernietigde de Raad de in punt 1.2. bedoelde beslissing bij arrest nr. 110 101.

2. Over de rechtspleging en ontvankelijkheid

2.1. Het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. Verwerende partij werpt in haar nota op dat *“tweede verzoekers annulatieberoep onontvankelijk is”*. Ze wijst erop dat tweede verzoekende partij minderjarig is en derhalve niet in eigen naam een annulatieberoep kan instellen.

2.3. Uit het verzoekschrift blijkt dat de tweede verzoekende partij minderjarig is, wat ook blijkt uit de bestreden beslissing. Het verzoekschrift stelt evenwel dat tweede verzoekende partij *“wettig vertegenwoordigd [wordt] door eerste verzoeker, diens vader”*. Uit geen enkel stuk blijkt echter dat eerste verzoeker gemachtigd is om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van zijn kind in onderhavig beroep. Dit wordt evenmin ter terechtzitting aangetoond.

2.4. Te dezen moet rekening gehouden worden met het gestelde in artikel 35, § 1, tweede lid, van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht dat als volgt luidt : *“De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.”*

2.5. De uitoefening van het ouderlijk gezag is geregeld door de artikelen 371 en volgende van het Burgerlijke Wetboek. Uit de artikelen 373 en 374 van het Burgerlijk Wetboek blijkt dat de ouders gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen, ongeacht of ze samenleven of niet. Voor wat betreft de vertegenwoordiging van de minderjarige heeft de wetgever een weerlegbaar vermoeden ingesteld dat elke ouder geacht wordt te handelen met de andere ouder ten opzichte van derden die te goeder trouw zijn. Dit vermoeden betreft echter in principe echter enkel handelingen over de persoon van het kind

(artikel 373, tweede lid, BW) en daden van beheer van de goederen van het kind (artikel 376, tweede lid BW) en betreft niet de mogelijkheid om het kind te vertegenwoordigen in het kader van een procedurele handeling (cf. C.E. 18 septembre 2006, n° 162.503; C.E. 4 décembre 2006, n° 165.512; C.E. 9 mars 2009, n°191.171). Hieruit volgt dat in het kader van een beroep dat ingesteld wordt tegen een administratieve beslissing, de ouders gezamenlijk dienen op te treden in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun kinderen, tenzij in casu eerste verzoeker aantoonde dat hij beschikt over het exclusieve ouderlijk gezag, quod non.

Het annulatieberoep is derhalve onontvankelijk voor zover het door eerste verzoeker wordt ingediend in zijn voorgehouden hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van tweede verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het wordt ingediend door eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker).

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op: *“schending van artikel 9ter Vr.W. 15.12.1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur”*.

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

1. Verweerster verklaart in toepassing van art. 9ter § 3, 5° Vr.W. de door verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging tot onbepaald verblijf dd. 18.03.2013 onontvankelijk.

Verweerster motiveert haar beslissing onder verwijzing naar de eerder op 05.11.2012 ingediende aanvraag en de hierin aan verweerster medegedeelde medische stukken waaruit volgens verweerster reeds afdoende blijkt dat de medische toestand van tweede verzoeker 'niet direct levensbedreigend is'.

Verweerster verwijst in dit verband naar haar eerdere beslissing dd. 14.01.2013.

2. Art. 9ter § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980 luidt als volgt (eigen onderlijning en accentuering):

(...)

In de aanvraag dd. 18.03.2013 en gelet o.a. het SMG dd. 07.03.2013 wordt evenwel door Dr. I.D.H. geattesteerd dat de ziekte waaraan tweede verzoeker lijdt, een aandoening is die bij niet-behandeling levensbedreigend en zij dit ondermeer motiveert onder verwijzing naar de noodzaak aan extra cortisonetherapie, zodat niet zomaar kan worden aanvaard dat verweerster in de thans besteden beslissing mag aannemen dat de thans ingeroepen 'elementen' verstaan in de zin van het feit dat tweede verzoeker lijdt aan zeer ernstig en acuut kinderastma, reeds ingeroepen elementen betreffen in een eerdere aanvraag.

Ten eerste voegt Dr. I.D.H. op 07.03.2013 een nieuw element toe ter staving van de ernst van de aandoening van D.S., daarenboven is het contra legem te besluiten dat louter en alleen omdat verzoekers zich beroepen op het bestaan van kinderastma bij Dion SELIMI dit automatisch impliceert dat elk verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van deze ziekte waaronder Dion SELIMI aanhoudend lijdt, per definitie zou lijden tot een onontvankelijke aanvraag, quod non !

3. Immers luidt art. 9ter § 1 Vr.W. 15.12.1980 (eigen onderlijning en accentuering):

(...)

zodat verweerster enkel wettig zou kunnen besluiten tot onontvankelijkheid van de aanvraag 18.03.2013 op basis van art. 9ter § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980 voor zover de thans ingeroepen elementen (niet de ziekte an sich) ter ondersteuning van de aanvraag in geen enkele zin 'nieuw' zouden zijn en geen enkel nieuw element naar voor zouden brengen aangaande de voortschrijdende ernst van de ziekte, haar levensbedreigend karakter en de noodzaak aan extra behandeling tengevolge van het directe gevaar voor het leven van D.S. bij niet- of niet adequate behandeling, quod non.

4. *Dat derhalve niet kan worden aangenomen dat reeds alle relevante elementen eerder door verzoeker werden ingeroepen, nu bij het verzoekschrift tot machtiging tot verblijf dd. 18.03.2013 en gelet het SMG dd. 07.03.2013 voor het eerst wordt ingeroepen dat de aandoening dermate levensbedreigend is dat zich zelfs extra cortisone therapie opdringt.*

5. *Dat verweerster aldus tot een materieel gebrekkig gemotiveerd oordeel is gekomen minstens de de bepalingen van art. 9ter § 1 Vr.W. 15.12.1980 en art. 9ter § 3, 5° Vr.W. 15.12.1980 schendt, zodat de thans bestreden beslissing in elk geval moet worden vernietigd.*

Dat daarenboven en gelet de eerdere beslissing van verweerster dd. 14.01.2013 waarnaartoe zij in de thans bestreden beslissing verwijst, gelet het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing dd.

14.01.2013 thans hangende voor Uw Raad gezien het op 20.02.2013 bij Uw Raad ingediende beroep tot nietigverklaring, nog geenszins definitief is, zodat verweerster zich in elk geval niet nuttig op deze beslissing dd. 14.01.2013 had kunnen beroepen.”

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. In casu stelt de bestreden beslissing dat *“de voorgelegde medische getuigschriften [...] slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene [bevestigen]”*.

3.4. Kernbetoog van verzoeker is dat wel degelijk een nieuw element werd ingeroepen bij het indienen van de in punt 1.3. bedoelde aanvraag, nu *“voor het eerst wordt ingeroepen dat de aandoening dermate levensbedreigend is dat zich zelfs extra cortisone therapie opdringt”*.

3.5. De in punt 1.3. bedoelde aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, werd onder meer vergezeld van een standaard medisch getuigschrift opgesteld op 7 maart 2013. In dit standaard medisch getuigschrift stelt dr. I.D.H. onder de titel *“B.Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend”* dat er in hoofde van D.S. sprake is van een *“ernstig instabiel astma met regelmatig nood aan extra cortisone therapie, bij niet-behandeling kan levensbedreigend zijn”*.

3.6. Ook de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, die eveneens gebaseerd werd op de medische problemen van D.S., bevindt zich in het administratief dossier. In het standaard medisch getuigschrift van 18 oktober 2012 dat aan deze aanvraag werd toegevoegd, wordt door dr. E.S. onder de titel *“B/ Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend”* gesteld: *“instabiel astma, ernstig & gevaarlijk, levensbedreigend”*. In het standaard medisch getuigschrift van 15 oktober 2012 dat eveneens bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd gevoegd, stelt dr. I.M., na gesteld te hebben dat D.S. lijdt aan ernstig obstructief longlijden dat hij blijkens het standaard medisch getuigschrift gelijkstelt met astma, onder de titel *“C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B – medicamenteuze behandeling/medisch materiaal”* onder meer: *“corticoïden PO/iv bij ernstig gestoord”*.

3.7. Nu uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de behandelende artsen reeds in de standaard medisch getuigschriften, gevoegd bij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, globaal oordeelden dat D.S. lijdt aan een instabiel astma met levensbedreigend karakter, waarbij gewezen wordt op een behandeling met corticoïden, dient de Raad samen met verwerende partij vast te stellen dat geen nieuwe element werd aangebracht in de in punt 1.3. bedoelde aanvraag. Voor zover verzoeker van oordeel is dat er een verschil bestaat tussen een behandeling met corticoïden en cortisonetherapie, merkt de Raad op dat verwerende partij in haar nota beide behandelingen gelijk stelt. Deze gelijk-schakeling wordt door verzoeker niet betwist.

3.8. Verzoekers betoog dat *“het contra legem [is] te besluiten dat louter en alleen omdat verzoekers zich beroepen op het bestaan van kinderastma bij [D.S.] dit automatisch impliceert dat elk verzoek tot machtiging tot verblijf op basis van deze ziekte waaronder [D.S.] aanhoudend lijdt, per definitie zou lijden tot een onontvankelijke aanvraag, quod non !”* mist feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing kan geenszins worden gelezen dat de aanvraag onontvankelijk is *“louter en alleen”* omdat deze aanvraag gebaseerd werd op de *“kinderastma”* van D.S.. Zoals reeds vastgesteld, kon verwerende partij rechtsgeldig besluiten dat geen nieuw element werd aangebracht in hun in punt 1.3. bedoelde aanvraag.

3.9. Tenslotte verwijst verzoeker nog naar het beroep dat ingediend werd tegen de in punt 1.2. bedoelde beslissing. De Raad vernietigde deze beslissing bij arrest nr. 110 101 van 19 september 2013. Noch het feit dat de bestreden beslissing werd genomen terwijl deze beroepsprocedure nog aanhangig was bij de Raad, noch de vaststelling dat de beslissing van 14 januari 2013 door de Raad werd vernietigd kan afbreuk doen aan de bestreden beslissing, aangezien zij het bestaan van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag, waarmee de in punt 1.3. bedoelde aanvraag wordt vergeleken, onverlet laten.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA